

Televize působí na naši duši...

... a také na náš vnitřní svět. Deformuje ho a přizpůsobuje ho vymyšlenému, plochému, bezkrevnému a bezduchému světu televizních pořadů.

Člověk nemusí být nijak přehnaně vnímavý, pokud se však sám na televizi nedívá a baví se pak s někým, kdo ji pravidelně sleduje, velmi rychle si povšimne, že duše televizních diváků je zaplavena jistým ustavičně přítomným strachem, obavami z lidí, ze světa a ze života. Takoví televizní diváci vám často začnou vyprávět, co se zase právě stalo hrozného, jak jsou lidé zlí a svět zkažený.

Svět vykreslovaný médii není reálný, je virtuální přinejmenším potud, že jde o něčí výběr části reality a něčí úhel pohledu na ni.

Proč tento výběr klade takový důraz na násilí a zlo, to je otázka, na kterou existuje řada odpovědí. Ti, kdo pořady vytvářejí a vybírají, budou tvrdit, že si to tak diváci přejí. Otázkou však je, zda toto přání není médii, vypěstované nebo odkud vlastně vyvěrá. Materialističtí psychologové patrně řeknou, že je to naše pudovost, zvíře v nás, které lačnící po krvi a násilí. Domnívám se, že tomu tak docela není. Naši pravou podstatou není zvíře v nás, z něhož jsme se podle materialistické evoluční teorie vyvinuli, ale Člověk v nás, můžeme-li to tak říci. Tedy naše individualita, naše Já, které je věčné a je součástí duchovního světa. Je to to, co bývá též nazýváno božskou jiskrou. Tato individualita se více či méně úspěšně snaží ovládat a zvolna přetvářet naše astrální tělo, sídlo našich vášní a pudů. Je-li však možnost působení této individuality snížena, jak se to děje při sledování televize, dostává se o to více ke slovu naše pudovost, naše nižší Já.

Naše vyšší Já, které je doma v duchovním světě, v sobě chová vědomí souvislosti, vědomí příčin a důsledků a vědomí smyslu, který nám, ponořeným do hmotného světa, uniká. Toto vědomí je zároveň nejlepší prevencí strachu, neboť strach je v podstatě nevíra ve smysluplnost dění a zároveň promítání představ, co všechno zlého by se mohlo stát, do míst, která jsou pro nás neznámá. Představujeme si, co by nás špatného mohlo potkat v budoucnosti, která je pro naše vědomí nedostupná, co by nám mohli udělat lidé, jejichž pravou podstatu nejsme schopni vnímat, jakými nemocemi bychom mohli onemocnět atd. Všechno jsou to ovšem představy, které nám byly většinou podsunuty a vštípeny médii – v první řadě televizi – a kterých se chápeme naše nižší Já, jež ztratilo spojení se svým duchovním původem.

Naše vyšší Já ví, že nás nepotká nic, co by nemělo nějaký smysl, a že prazákladním motivem všeho, co se nám děje, je láska k nám.

Z lásky k nám nám duchovní bytosti předkládají zkoušky, abychom se mohli vyvíjet a mohli přinést do společné kosmické pokladnice svůj díl. Vyšší Já tak nezná strach, jen lásku; vše, co nese pečeť strachu, je věcí nižšího Já, věcí tohoto hmotného světa. Vždy, když je motivem našeho jednání strach, vzdalujeme se od duchovního světa, který je našim vlastním domovem, a podléháme zákonům hmoty, tedy zákonům rozpadu, chaosu a smrti. a vždy, jednáme-li z lásky, pozvedáme se z těchto zákonů k životu a k duchu a zároveň pozvedáme a prosvětlujeme celý hmotný svět.

Televize nás do zákonů hmoty vtahuje – to můžeme bez větších obtíží sami pozorovat. Odehrává se to na individuální úrovni, kdy lidé sledující denně televizi žijí pod knutou strachu, ale i na úrovni společenské. Pravidelné kampaně strašící chřipkou, žloutenkou a dalšími nemocemi stejným způsobem zvyšují prodej farmak, a uvědomíme-li si dnešní propojení velkých koncernů, politických stran a jejich zástupců a médií, musíme si klást otázku, nakolik jde o záměrně vyvolávané vlny paniky a obav. Je známo, že největší bankéři dokáží pomocí médií velmi cíleně, dalo by se říci až s vědeckou exaktností, vyvolávat paniku mezi věřiteli, tedy i lidmi majícími peníze uloženy v bankách, a podle svých zájmů tak hýbat světovou ekonomikou a finančnictvím. Stejně tak média už mnohokrát posloužila té které vládě k psychologické přípravě obyvatelstva na vstup země do války nebo přijetí jiných nepopulárních, například protiteroristických opatření – vzbudit strach z agrese pomyslného nepřítele je ten nejsnazší způsob, jak zajistit ochotu obyvatel k čemukoli. A není nic snazšího, než vzbudit strach u lidí, kteří jsou ve vleku médií, denně sledují televizi a jsou odříznuti od duchovního světa lásky a smyslu.

Na televizi se každý den dívají miliardy obyvatel Země. Každý den jsou pomocí tohoto média do duchovní atmosféry planety uvolňovány obrovské erupce strachu a nenávisti. Bytost Země, která nás nese, abychom se vyvíjeli a svým vývojem tak i jí pomohli v jejím vývoji, musí přihlížet – a nejen přihlížet, ale spolu s námi bezesbytku prožívat – jak jsme jako lidstvo ovládnuti, udržováni v temnotě hmoty a hubeni ve svém lidství. Jaký je to asi pocit?

Sledování televize navíc nejenže nechává bez užitku unikat síly, které by nám mohly sloužit v rozvíjení nových schopností, ale poutá zároveň nepředstavitelné množství lidské tvořivosti

a aktivity. Když si představíme, kolik času stráví lidstvo denně u televize a kolik toho za tu dobu mohlo vykonat ke svému vzájemnému obohacení, pak si uvědomíme bídu, v níž dnes lidstvo žije. Kolik dobročinných aktivit na poli sociálním i ekologickým by těmito znehodnocovanými silami mohlo být realizováno, kolik by toho mohlo být učiněno pro lepší život postižených, starých, nemocných a dětí, pro lepší život rostlin a zvířat v naší krajině, pro čistotu vody, vzduchu a půdy, kolik rukodělných výrobků k vzájemné potěše by mohlo být vytvořeno, kolik uměleckých děl, jaká nesmírná kreativita a rozmanitost by zde mohla kvést, jak by mohla zkvétat angažovaná občanská společnost, kdyby všichni lidé každý večer neopouštěli realitu, neupadali do transu, ale naplňovali své lidství!

Místo aby se zabývali svým osudem a přemítali, proč je potkalo právě to, co je potkalo, jaký mají události v jejich životě smysl, co jim jejich osud vyjevuje a jak k nim promlouvá, zabývají se lidé osudy vymyšlených „hrdinů“ slaboduchých seriálů.

Slaboduchých proto, že oproti duchovní síle spočívající v osudu každého z nás jde o pouhou bezkrevnou, bezbarvou náhražku bez vůně a bez západu. Místo aby si všimli života ve svém bezprostředním okolí, nechávají si namalovat výmysly o politickém dění na druhém konci světa a neuvědomují si, že toto dění má pro ně význam právě jen do té míry, nakolik mu uvěří a nakolik mu sami budou připisovat důležitost. Místo aby pozorovali list stromu u svého domu, odhalovali jedno jeho tajemství za druhým a pronikali svým duchem až k jeho bytostné podstatě, dívají se na filmy o zvířatech v rovníkové Africe nebo v Arktidě, na filmy, které je nakonec zanechají ještě prázdnější než dřív. Místo aby se radovali ze vzájemnosti s bytostmi duchovního světa, nechávají se oslňovat zábavními estrádami všeho druhu. Místo aby žili svůj život a svůj osud, sedí jako tělo bez ducha u blikající obrazovky, konzumují spousty vymyšlených osudů, přemýšlejí o nich, baví se o nich se svými známými, čtou si o celebritách, a vlastní život jim uniká mezi prsty. Žijí v iluzi, v ubohém vymyšleném světě, a jsou slepí vůči vši té nádheře reálného světa všude kolem.

Radomil Hradil v knize LIDSTVO NA ROZCESTÍ

Vydalo ji nakladatelství Fabula, Práteleství 1370, 753 01 Hranice, e-mail: fabula.jank@worldonline.cz, www.fabula.cz